

лично на човешки говор. Със сърца разтуптени до спукване, те престъпваха внимателно, втрещени напред. Да, това наистина беше човешки говор. Те дори разпознаха някои думи. Орфей изтича настрана и се загледа учуден и изненадан. Сред пещкливата долчинка, която, както личеше, е била образувана от някогашен разлив на реката, в сянката на два грамадни каваци-близнаци, пладнуваха, скрити от силното слънце, овце. Това бяха няколко стада, отделени едно от друго. По-навътре, в сянката на върбалаците, се мярнаха и няколко човешки глави.

— Ето ги! — извика глухо Орфей и махна с ръка, целият превърнат на слух и зрение. — Ей ги овцете под кавациите, а ей ги там и овчарите до върбалака! — И той посочи с пръст, втрещен и развълнуван като Кир. Дълго стояха така двамата другари, загледани внимателно в овчарите. Тези овчари бяха осем души, все момчети. Само един беше по-възрастен, мустакат и брадат, но той лежеше на лакът и поради това не можеха да го разгледат добре. Но явно беше, че той им е главатарят. По едно време той се сопна на един младеж със сламена коса, и дори завъртя с тояга за да го удари. Момчето отскочи и се изсмя високо и кръшно. И когато мустакатият мъж се приповдигна с тоягата, то избяга към овцете, откачи от кавака сива връхна дреха и му я занесе.

— Да идем при тях, — реши изведнъж Кир.

— Ами ако ни направят нещо лошо?

— Нищо няма да ни направят. — И Кир излезе иззад храстите и тръгна към стадото. За да не помислят, че двамата пътници попадат съвсем случайно, Кир изсвири с уста, и със смелост, която смрази Орфея, се насочи право към овчарите. Непознатите хора се извърнаха учудени, сетне се